

Sygn. akt V CZ 50/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M. S.

przeciwko Przedsiębiorstwu Montażu Konstrukcji Stalowych i Urządzeń Górniczych
"P." Spółce Akcyjnej w K.

o zobowiązanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 lipca 2014 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 29 stycznia 2014 r.,

oddala zażalenie i przyznaje adw. K. O.

od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w K.) kwotę

900 (dziewięćset) zł podwyższoną o stawkę podatku

od towarów i usług należną od tego rodzaju czynności,

tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce

w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. skargę kasacyjną powódki M. S. od wyroku tego Sądu z dnia 22 stycznia 2014 r., jako niedopuszczalną. Sąd wskazał, że skarga złożona została przez powódkę w sprawie o prawa majątkowe, w której wartość przedmiotu zaskarżenia była niższa od wartości wymaganej w art. 398² § 1 k.p.c. jako minimum uprawniające do zaskarżenia kasacyjnego. Ponadto skarga została sporządzona przez powódkę osobiście, z naruszeniem obowiązkowego zastępstwa przez adwokata lub radcę prawnego przewidzianego w art. 87¹ k.p.c.

Powódka wniosła zażalenie na powyższe postanowienie, domagając się jego uchylenia. Zarzuciła naruszenie art. 87¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 130 § 5 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. przez przyjęcie, że wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 50.000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uchybienie obowiązkowi sporządzenia skargi kasacyjnej przez fachowego pełnomocnika, w wypadku kiedy strona nie dysponuje kwalifikacjami wymienionymi w art. 87¹ § 2 k.p.c. (to znaczy nie jest sędzią, prokuratorem, notariuszem albo profesorem lub doktorem habilitowanym nauk prawnych, adwokatem, radcą prawnym lub radcą Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa) uzasadnia odrzucenie skargi kasacyjnej, nie zaś jej zwrot na podstawie art. 130 § 5 k.p.c. Sporządzenie i złożenie skargi kasacyjnej przez osobę pozbawioną zdolności postulacyjnej, a więc podmiot niezdolny do skutecznego podejmowania czynności w postępowaniu kasacyjnym, jest równoznaczne ze złożeniem skargi nieskutecznej i niedopuszczalnej, a nie ze złożeniem skargi dotkniętej usuwalnym brakiem formalnym.

Słusznie też Sąd Apelacyjny uznał skargę za niedopuszczalną z powodu zbyt niskiej wartości przedmiotu zaskarżenia. Wartość zaskarżenia nie może przekroczyć wartości przedmiotu sporu dotychczas określonego w sprawie (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 1934 r., II C 1223/34, Zb. Urz. 1935/1/47). Przedmiotem żądania powódki było zobowiązanie pozwanego do

wydania jej dokumentów potrzebnych do ustalenia wysokości świadczeń emerytalnych jej byłego męża. Powódka oznaczyła wartość tego roszczenia na 8 400 zł. Wobec oddalenia powództwa i apelacji powódki, tożsama kwota stanowi więc wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną. Dochodzone roszczenie miało charakter niepieniężny, jego wartości nie można ustalić przez odwołanie się do wysokości zadłużenia byłego męża powódki względem niej, kryterium odniesienia może być jedynie hipotetyczna kwota emerytury dłużnika powódki i możliwości zaspokojenia jej roszczenia w drodze egzekucji z świadczenia emerytalnego. Wobec braku uchwytnych przesłanek umożliwiających określenie tych wielkości, oznaczenie wartości przedmiotu sporu, a następnie – wartości przedmiotu zaskarżenia nastąpić musiało przez przyjęcie wartości oszacowanej przez powódkę. Wartość ta nie sięga kwoty uprawniającej do złożenia skargi (50 000 zł) i powoduje, że także z tej przyczyny skarga powódki była niedopuszczalna.

W konsekwencji zażalenie powódki podlegało oddaleniu na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.

Orzeczenie o wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi powódki, świadczącemu jej pomoc prawną z urzędu wynika z treści art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r., poz. 635) w zw. z § 2, § 4, § 6 pkt 4, § 13 ust. 4 pkt 2 i § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 202 r., w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461).